

Takarékos hölgy

KARINA harisnyát

Nem fut le a szem

a harisnyatartónál.

hord.

Kapható egnagyobb váasztekban

fehércégtálás Borosnál

vers, a művészet, a szépség...? Hát ezért vagyok beteg. Menekülés az én betegségem ebből a mai világból. Nekem nincs semmi keresnivalóm benne, idegenné váltam a számára és ez a világ is idegen az én számomra.

— Amikor fiatal voltam, tele volt napfényvel, derűvel a szívem. Még ott, a szigeti, a szakolcai végeken is. Mert akkor szép volt az élet. Szépp tette a művészet, a betű. De ma, ebben az elidegenedett világban kipuhtul belőlem minden napfény, minden derű... Hidd el, nagyon komolyan beszélek. Ezt az érzésemet még soha, senkinek sem vallottam meg. Most mondtam ki először...

Elhallgatott és égő szemmel nézett föl a frissen meszelt, fehér mennyezetre. Mintha megnedvededett volna vele. Mintha Sziget, Szakolca, Várad elsüllyedt világát siratta volna.

Vigasztalni akartam. Bizonyítani, hogy nincs egészen így, hogy ma is vannak, élnek és harcolnak még emberek, ha katakombákba szorítottan is, a Széperért, hogy akadnak még mindig, akik tapsolni mernek a művészetnek, akik át fogják menteni az elsikkadt abc-t egy szebb, igazabb korba. Hogy éppen ennek a maroknyi csapatnak lenne szüksége rá, Juhász Gyulára, a költőre és a verseire, az írásaira.

De közben bejött a szobába az édesanyja és másra terelődött a beszélgetés. Juhász-néni vette át a szót. Elmondta, hogy nemrég levél érkezett egy debreceni tanártól, aki valami írást, adatot kért. A rákövetkező napokban aztán olvasták az újságok híradását, hogy a levélíró tanár meghalt.

A TORNATANÁR

Juhász Gyula kissé türelmetlenül legyintett. Nem szerette azt az embert.

— Sokkal jobban meghatott Bárczi Ede halálhíre — mondta —, csudálkoztam is, hogy csak néhány sorban írtatok meg. Pedig egészen rendkívüli ember volt. Babits Mihály írt róla valamelyik szép könyvében, Magántudósok címen. A nevét természetesen nem írta meg, de akik ismertük, tudtuk, hogy róla volt szó. Tornatanár volt a szegedi reáliskolában. Tornát tanított, de az érdeklődése a matematika felé fordult. Teljesen belemerült ebbe a tudományba. Azt hiszem, aglegény volt. Gyönyörű szép emberpéldány. Magas, vállas, egészséges. Ott üldögélt a régi Európa-kávéháznak a Klauzál-terre néző asztala mellett. Most már ugy hetven éves lehetett.

Juhász-néni ismét kiment a szobából. A konyhában készült a vasárnapi ebéd és a hetvennégy esztendősen néni frissen forgolódott a tűzhely körül.

A fia pedig ismét visszarevezedett a régi, váradai időkhöz. A Holnaposok felé. Ady felé, Emőd Tamás, Dutka Akos és a fiatal Juhász Gyula felé.

Aztán Széchenyi Istvánra terelődött a beszélgetés, még pedig Surányi Miklós Széchenyi-regénye alapján.

A költő felháborodva, kokozva beszélt arról a politikai botrányról, amelyet Széchenyi

Aladár ismert felsőházi beszéde támasztott az új regény körül a közelmúlt napokban.

— Föláll valaki a felsőházban — mondta —, hogy megbélyegezzon egy könyvet, de nem restelli bevallani, hogy magát a könyvet nem is olvasta, csak „értésült“ annak tartalmáról. Ráadásul nem is volt igaza. Én olvastam Széchenyi naplótöredékeit, amely évtizedekkel előtől jelent meg és amely csak nagyon megrostálva került a közönség elé. Nagyon jól emlékszem rá, hogy Széchenyi maga írt azokról a dolgokról, amelyeknek regénybefoglalása miatt most politikai botrányt akarnak egyesek rögtönözni. Én különben nem nagyon szeretem az ilyen regényes életrajzokat. Nem regények és nem életrajzok. A regényíró kénytelen költött adatokkal kiegészíteni a tényleges adatokat, amelyek rendszerint hézagosságok, vagy pedig kénytelen megváltoztatni a tényeket, megmásítani az adatokat a regény kedvéért. Ha ilyen regényes életrajz kerül a kezembe, mindig arra gondolok, hogy azzal a fáradsággal, ami a hozzávaló adatok összegyűjtéséhez kellett, tökéletes és teljes életrajzot is lehetett volna írni.

Juhász Gyula egészen áttüzesedik, amint ezeket mondja. Minden szaván érzik az állásfoglalás lendülete és érzik az, hogy betegségének hét éve alatt talán egyetlen percre sem kapcsolódott ki az életből és a történések folyamatosságából. Tud mindent, értesült mindenről és kialakul a lelkében, a tudatában a maga véleménye is ezekről a dolgokról és történésekről.

„MÁS A BETEGSÉGÜK...“

Csak akkor hallgat el és hanyatlík vissza a párnájára, amikor ismét a szobába lép az édesanyja és leül az ágy mellé.

Juhász néni „Gyuluska“ makacs betegségéről beszél.

— Nem akar bemenni a klinikára — mondja.

— Minek menjek be? — halatszík a párnáról a költő panaszosra vált hangja —, annyiszor voltam már ott, annyit kísérleteztek velem minden eredmény nélkül, hogy nem látom, nem láthatom semmi értelmét sem az új kísérletezésnek. Nem megyek be, mert ott

még betegbb lennék. Azok között a betegek között. Más a betegségük, mint az enyém. Nincs, nem lehet semmiféle kapcsolatom velük. Igaz, ideghaza se jó, de azért még sem olyan rossz, mint amilyen ott lenne, a klinikán.

Megkérdezem, hogy jár-e ki, a levegőre?

— Egy év óta nem mozdultam ki a szobából. Igen, tavaly februárban voltam kinn utoljára...

Most aztán a betegségéről beszél. Nagyon megörültem, amikor kiderült, hogy a véleménye alaposan megváltozott róla. Most ezt mondja:

— Nincs külön lélek és külön test. A kettőt ezer láthatatlan szál köti össze. Ha a test beteg, mint ahogyan az enyém az, beteg a lélek is és ha a lélek az, beteg a test is. Egészséges lélek csak egészséges testben lehet. Sokat gondolok mostanában Papp Gáborra, aki a nagybányai festőiskola legtehetségesebb, legígéretesebb növendéke volt, akitől mesterei a legtöbbet várták. Az első képei igazolták is ezt a várákozást. Hatalmas művészet sugárik ezekről a képekről. De aztán belopakodott a művész testébe a betegség, megmérgezte a testét. Végül megölte. Hát hová lett ebből a beteg testből az a lélek, amely megteremtette azokat az első, ígéretes képeket? A testi betegség kórokozói fizikai lények, mikroba, Papp Gábor testét pusztították el csak, de elpusztították a testtel együtt a lelket is. És a lélek pusztulása éppen olyan fokozatosan történt meg, mint a testé.

Most aztán panaszkodott. Elpanaszolta testi fájdalmait, amelyek nem hagyják aludni, megmérgezik minden percét, felőrlik nyugalomát, elpusztítják az életkedvét. Elmondta, hogy nemrég Röntgen-vizsgálaton esett keresztül, de mint minden más vizsgálat, ez is negatív eredménnyel végződött. Nem szervi elváltozás okozza a betegségét.

Soha még nem éreztem hét év óta azt, ami meggyőződéssé ért bennem ezen a látogatáson. Juhász Gyula most már szeretne meggyógyulni és reménykedve várja azt az orvost, azt a belgyógyászt, aki meg tudná szabadítani testét a makacs betegségtől.

Az ebéd közben elkészült, Juhász néni nem árulta ugyan el, de látszott rajta, amint leült ismét az ágy mellé és ölberakta a kezét. Azok a háziasszonyok tudnak csak így leülni, akik elkészültek legfőbb munkájukkal, az ünnepi ebéddel.

Elbucsztam Juhász Gyulától és amint balagtam le a lépcsőn, felém muzsikált az Ódon ballada:

A kocsmá pállott, kék kódében
Lócan ül Villon és dalol,
Vesztett láng villog a szemében
S visszás hang kél a hur alól:
„Mulandó minden e vidéken,
Elrohad mind, ki szép, ki jó...“

De amikor az udvarra értem és megláttam a cseresznyevirágok szelid, Juhászgyulás rengetegét, Április költője muzsikálta a maga nótáját a szívembe:

Mások világgá zengő zongoráját
Én nem írgylem. A magad cigányát
Lásd bennem, ó magyar, ki néked élek!!
Magyar László.

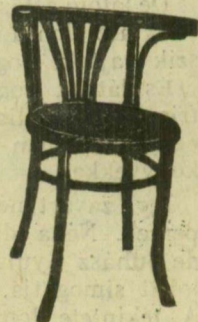

Róth Hajlítottfa-butorgyár

Mars tér 13. sz.

Telefon 16-56.

Telefon 16-56.

Az összes típusu hajlított butorok készítése.